Λεξικὸν τοῦ ἁγίου κυρίλλου ἀλεξανδρείας. p. 1.

Σὺν θεῷ ἀρχόμενοι εἰς τὸ λεξικὸν γράφομεν ταῦτα.

Δεῖ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ ὅτι εἰ σύνθετος ἐστιν ἡ λέξις ἣν ζητεῖ πολλάκις διαιρῶν αὐτὴν εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται εὑρίσκει αὐτῆς τὴν ἑρμηνείαν ἐν τῷ ἀλφαβητικῷ γράμματι ἑνὸς τῶν μερῶν αὐτῆς. οἷον, ἀνθρωποείκελος ἐὰν μὲν ὡς καὶ τὴν σύνθεσιν, οὐκ ἔχει. ἐὰν δὲ διέλῃς τὴν ἐν τῷ εἴκελος, εὑρίσκεις τὴν πᾶσαν λέξιν ἀνθρωπόμενοι ἐπὶ πολλῶν λέξεων οὕτω ποιῶν, πολλάκις ὡς εὕρηται εὑρίσκεις τὸ ζητούμενον.

Vide finem Epistolae Hesychii.

Hoc totum est alienum. Certe vocabulum ἀνθρωποεικελος in hoc libro non reperitur.

Τὸ ᾶ περισπασθὲν, δηλοῖ εἴθε. ὥσπερ παρὰ καλλιμάχῳ. καὶ τὸ ὦ. ἄρθρον ὡς παρ' ὁμήρῳ. ἀ. δηλοῖ καὶ ψιλούμενον, στέρησιν. ὡς ὅταν λέγωμεν, ἄναρθρον. καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος καὶ τὸ πολύ. ὡς ἐν ἀξύλῳ, ὕλη. καὶ τὸ ὁμοῦ. ὡς τὸ ἀδελφός. ὁ δελφὺς γὰρ σημαίνομεν. δελφὺς δέ ἐστιν ἡ μήτρα. καὶ τὸ κακόν. ὡς τὸ ἀμήχανε. ἀντὶ τοῦ κακομήχανε. ἃ διὰ τὸ ἀμήχανον σημαίνει ἄτινα. καὶ ὅσα καὶ ἄρθρον ὑποτακτικὸν οὐδετέρου γένους πληθυντικὸν ἀριθμοῦ, πτώσεως εὐθείας, ὀκτὼ σημασίας ἔχει.

vide Hesych. p. 1.

+ p. 2.

ad marg: ἀρχὴ μετὰ τοῦ α̅ καὶ α̅.

ἃ ἄτινα ὅσα
ἆ σύσημα ὕαλος.
ἆ θαυμαστικὴ φωνή.
ἀάβυκτον ἀβλαβές.
ἀαγές ἰσχυρὸν πάνυ σκληρόν.
ἀάδας ἀηδὲς, κόπρος.
ἀάθι αὐτόθι
ἀάνδιχα δίχα χωρίς.
ἀακίδωτον βέλος χωρὶς σιδήρου.
ἀάνης χρήσιμος.
ἄαπτοι ἀβλαβεῖς.
ἄαπτον ἀπροσπέλαστον.
ἀᾶσαι λυπῆσαι, ἀγνοῆσαι
ἀᾶται μεγάλως ἐλυπήθη, ἐβλάβη.
ἀασάμην ἔβλαψεν, ἔβλαψα.
ἀασίφρων φρενοβλαβής.
ἀάσκει βλάπτει φθείρει.
ἀάσπετον ἀμετανόητον.
ἀάσχετον ἀκατάσχετον ἰσχυρόν.
ἀάτος ἐπιβλαβής, ἀκόρεστος.

+ p. 3.

τὸ α̅ μετὰ τοῦ β̅:

6.

ἀβαδία πόντος θαλάσσης
ἀβὰ βοή
ἀβαίνω στένω οἰμώζω.